

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Το Νησί με τις λέξεις που αγαπάνε

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

ΤΟ ΝΗΣΙ
ΜΕ ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ
ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΝΕ

Εικονογράφηση
Κατερίνα Βερούτσου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Μάνος Κοντολέων, *Το Νησί με τις λέξεις που αγαπάνε*

Εικονογράφηση-εξώφυλλο: Κατερίνα Βερούτσου

Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

DTP: Νίκη Αντωνοκοπούλου

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Μάνος Κοντολέων, 2019

Copyright® για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2020

ΚΕΤ Γ428 ΚΕΠ 654/20 ISBN 978-960-16-8387-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 - FAX: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ)

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - FAX: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Οι λέξεις9

Β΄ ΜΕΡΟΣ

Οι ιστορίες23

Έρωτας

(Η ιστορία στον λευκό φάκελο)24

Αδερφή

(Η ιστορία στον κίτρινο φάκελο)34

Μητέρα

(Η ιστορία στον πράσινο φάκελο)42

Πατέρας

(Η ιστορία στον γαλάζιο φάκελο)52

Πουλί τριανταφυλλί

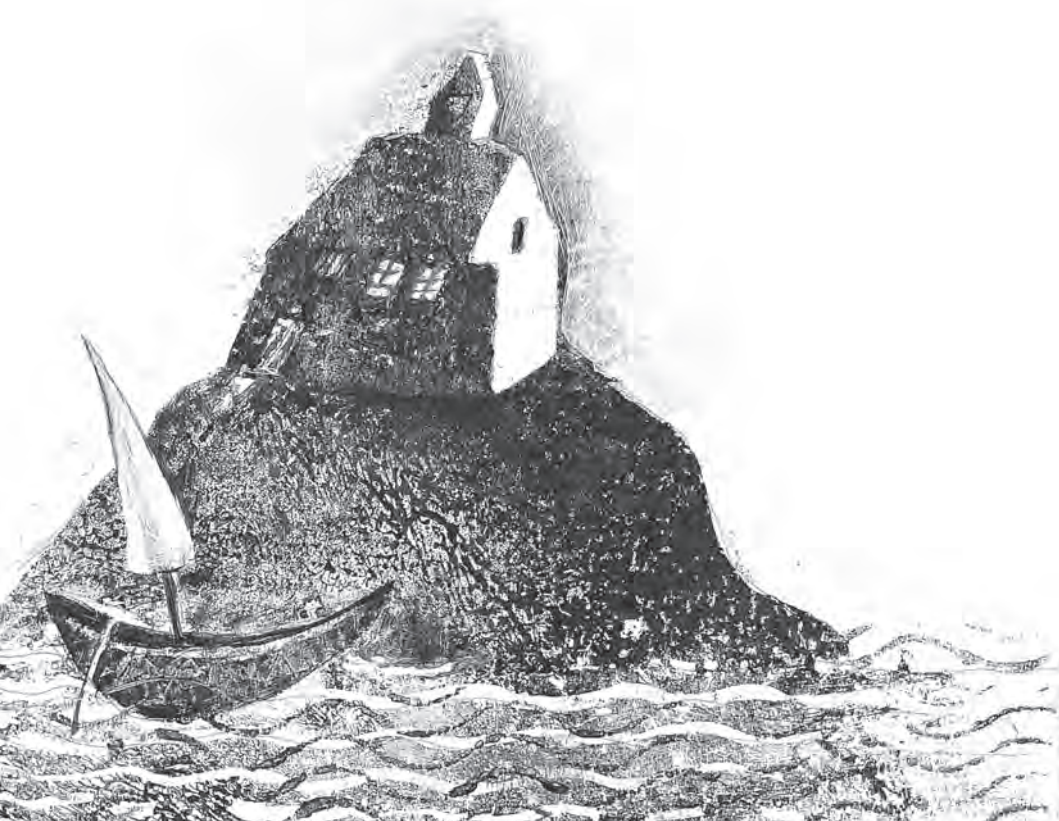
(Η ιστορία στον κόκκινο φάκελο)63

Παιδιά

(Η ιστορία στον ασημί φάκελο)71

Γ΄ ΜΕΡΟΣ

Οι άνθρωποι81

Α' ΜΕΡΟΣ

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ

Μεγάλο νησί.

Λέγανε πως κάποιος περπατώντας θα χρειαζότανε επτά μέρες για να κάνει τον γύρο του. Με κάρο λιγότερες – μπορεί και πέντε. Με άλογο ακόμα πιο λίγες – ίσως και τρεις.

Ένα νησί στο μέσο μιας κλειστής θάλασσας – θα ήταν λίμνη αν δεν υπήρχε, κάπου εκεί προς τα βόρεια, ένα στενό άνοιγμα να ενώνονται τα νερά της με την απλωσιά του ωκεανού.

Ένα νησί μέσα σε μια κλειστή θάλασσα.

Η θάλασσα δεν είχε όνομα. Το νησί είχε δυο.

Κάποιοι το λέγανε Παραλία – ήταν αυτοί που μένανε σε μέρη που τα νότιζε η αλμύρα των κυμάτων και τους ξεκούφαινε το κρώξιμο των γλάρων.

Υπήρχαν όμως κι άλλοι που του είχαν δώσει το όνομα Βουνό. Ήταν όσοι ζούσανε στα ψηλώματα, από εκεί που τα πρωινά σε ξύπναγε η μυρωδιά του θυμαριού και τις νύχτες είχες τη συντροφιά μιας τρίλιας αηδονιού.

Δυο ονόματα, λοιπόν, το νησί. Μα κάθε πράγμα –όπως και τώρα, έτσι και τότε– μόνο με ένα όνομα γίνεται γνωστό. Αν έχει παραπάνω, είναι σαν να μην έχει μήτε ένα.

Έτσι κι αυτό το νησί. Στο τέλος ξεχάστηκε –από τους περισσότερους–, το ένα το όνομα, λησμονήθηκε –από ακόμα πιο πολλούς– και το άλλο.

Κι έμεινε να το λένε όλοι –απλώς και μόνο– το Νησί.

Κι αυτοί που το κατοικούσανε – βουνίσιοι και θαλασσινοί... Ε, πώς αλλιώς να λεγόντουσαν παρὰ Νησιώτες;

Παλιές ιστορίες όλα αυτά. Τις θυμόντουσαν μοναχά οι γεροντότεροι. Μα κι αυτοί είχαν πια βαρεθεί να τα διηγούνται. Κι άλλωστε, ποιος θα τους άκουγε, ακόμα κι αν αποφασίζανε να αφηγηθούνε όσα θυμόντουσαν από εκείνα με τα οποία οι δικοί τους οι παππούδες τους νανούριζαν...

Τις παλιές ιστορίες τις αγαπούνε όσοι ξέρουν και θέλουν να φτιάχνουν νέες.

Οι νέοι Νησιώτες μαζί με το όνομα του τόπου τους είχαν ξεχάσει και να φαντάζονται. Απλώς ζούσαν. Σε ένα, κάποιο... Νησί.

Και όταν κρατούσανε ένα βότσαλο δεν αναζητούσαν γωνιά να σταθούνε να χαρούνε τα σχήματα και τα χρώματα πάνω στην επιφάνεια της πέτρας, αλλά σκεφτόντουσαν πόσο άραγε να το πουλούσαν σε όσους ερχόντουσαν στον τόπο τους για να θαυμάσουν τις ακρογιαλιές του.

Τα παλιά τα σπίτια τους δεν τους χωρούσανε πια – ολοένα κι άλλα δωμάτια τους πρόσθεταν, ώσπου στο τέλος δεν ξέρανε ποιο να διαλέξουν για να κοιμηθούν τη μια μέρα και ποιο την άλλη, ξεχνούσαν σε ποιο ήταν που τους νανούριζε η μάνα τους, ποιο ήταν που μέσα εκεί κλεισμένοι μάθανε τα πρώτα τους γράμματα.

Τα ποτάμια τούς εμπόδιζαν στις μετακινήσεις κι αποφασίσανε να τα σκεπάσουν με χώματα για να τα κάνουν δρόμους. Αλλά τα ποτάμια προτιμούσαν να είναι –όπως από παλιά το συνηθίζανε– οι δρόμοι των νερών της βροχής. Κι έτσι θυμώνανε και ρίχνανε τα φυλακισμένα τους νερά πάνω στις γειτονιές και ξεριζώνανε δέντρα, πνίγανε ζωντανά κι ανθρώπους.

Οι νέοι Νησιώτες μήτε θυμόντουσαν μήτε ονειρευόντουσαν. Θέλανε μόνο να σκέφτονται το «τώρα» και αδιαφορούσαν για το «αύριο», όπως και για το κάθε «χτες». Κάποιοι, μάλιστα, είχαν πάψει πια να παρατηρούνε ότι τριγύρω τους συνέβαινε με τα μάτια της ψυχής, αλλά το κοιτούσαν και αναρωτιόντουσαν πόσα άραγε θα κέρδιζαν αν καταφέρνανε να το κάνουν δικό τους και μετά να το πουλήσουν.

Μα όλα αυτά –σιγά σιγά– λες και θυμώσανε τον Ήλιο, κι αυτός για μέρες κι άλλες μέρες έκαιγε πολύ και ξέραινε τα στάχνα, μαράζωνε τα φρούτα, άφηναν οι αχτίνες του πληγές πάνω στα πρόσωπα των παιδιών.

Και όλα αυτά –πάντα σιγά σιγά– θυμώσανε τους κεραινοφύλακες, και όταν ερχότανε η δικιά τους εποχή στέλνανε δυνατές και πολυήμερες βροχές, κατακλυσμούς που ξεχερσώνανε τα αμπέλια, χαλούσανε τις μάντρες και τρυπούσανε τις στέγες των σπιτιών.

Σάπιζε σιγά σιγά ο τόπος. Πέθαινε, με αργούς ρυθμούς ξεψυχούσε και κανείς –μα κανείς, τάχα;– δεν το παρατηρούσε.

Γιατί, βέβαια, το Νησί όλους τους ξεγελούσε –όλους, τάχα;-, καθώς έμενε εκεί, στο ίδιο σημείο μιας θάλασσας τόσο κλειστής που θύμιζε λίμνη.

«Νομίζω πως ο τόπος μας μοιάζει με καράβι που σαπίζει σε λιμάνι με στεκούμενα νερά...» αναστέναζε ο ηγεμόνας του Νησιού –αυτός ήταν από εκείνους που δεν ξεγελιόντουσαν για το τέλος που πλησίαζε– και μισόκλεινε τα βλέφαρα μπας και μπορέσει να δει καθαρότερα τα τελευταία φύλλα των δέντρων.

Τέλειωνε το φθινόπωρο κι ερχότανε ο χειμώνας.

Δίπλα του η γυναίκα του, η αρχόντισσα, ξερόβηχε να καθαρίσει τη φωνή της.

«Μας μοιάζει... Γερνάμε εμείς... Γερνά κι αυτός!» έλεγε και τα ζαρωμένα χέρια της αναζητούσαν να χωθούνε μέσα σε γάντια από κιτρινιασμένη δαντέλα – γάντια μιας άλλης εποχής.

«Οι άνθρωποι γερνούνε και πεθαίνουνε... Οι τόποι;... Κι αυτοί τάχα πώς πεθαίνουν;» Ο ηγεμόνας του νησιού αισθάνθηκε να τον αγκαλιάζει η υγρασία μιας βροχής που πλησίαζε.

Η αρχόντισσα χαμογέλασε – δυο παραπάνω ρυτίδες χαρακτήκανε στα μάγουλά της.

«Μήπως όταν εκείνοι που τους κατοικούνε πάψουν να τους γνοιάζονται...» είπε και μετά μισόκλεισε τα βλέφαρα, συμπλήρωσε τη σκέψη της: «...και σταματήσουν να φτιάχνουν ιστορίες;». Η ερώτησή της ακούστηκε το ίδιο τρομακτική όπως το μπουμπουνητό που ακολούθησε τη λάμψη ενός κεραινού κάπου πίσω από το βουνό.